

af ethvert Tab, som de danske Sukkerfabrikker faa ved Nedsættelsen af Toldbeskyttelsen, maa Leverandørerne betale det halve; for hver Øre, Fabrikkerne blive af med, kræve de $\frac{1}{2}$ Øre af Leverandørerne, og sammenlagt drejer det sig her om meget store Penge. Naar jeg regner, at en almindelig Bondegaard paa 60 Tønder Land anvender $\frac{1}{4}$ af sit Areal til Sukkerroedyrking — det er meget almindeligt, ofte anvendes $\frac{1}{3}$ af Areal et dertil —, saa bliver det altsaa 15 Tønder Land og ved en Nedsættelse i Sukkerbeskyttelsen i Henhold til det foreliggende Forslag tror jeg, at Tabet herved ikke vil blive saa lidt større end det, der er fremkommet ved den højtærede Ministers Beregning. Den højtærede Minister nævnte, at Indtægtstabet paa en saadan Gaard vilde blive 5 Øre pr. Centner, men denne Beregning holder neppe Stik. Man vil vistnok uden at gaa for højt kunne sætte Tabet til 8 à 10 Øre pr. Centner. Naar jeg regner, at Prisen saaledes bliver 8 Øre mindre pr. Centner, vil Indtægtstabet paa en saadan Gaard blive 450 Kr. aarlig, og ærede Medlemmer ville vel indrømme, at det er et større Tab, end de fleste Gaarde af den Slags ville kunne bære. Den højtærede Minister siger: Ja, det Tab er naturligvis stort, men det er dog ikke større end det Tab, som fremkommer ved nedadgaaende Konjunkturer, eller det Tab, som fremkommer ved daarlig Høst, og det indrømmer jeg, og det ved jeg meget vel, men det Tab, som nedadgaaende Konjunkturer fremkalde, opvejes dog i Regelen af senere opadgaaende Konjunkturer, og det Tab, som en daarlig Høst fremkalder, opvejes ifølge Naturens Orden det næste Aar eller i alt Fald ad Aare af Gevinsten ved en god Høst, men Tabet ved en Omændring af Sukkerbestemmelserne, som her er foreslaaet, bliver en aarlig tilbagevendende Mindreindtægt, en stadig og stadig tilbagevendende Mindreindtægt af 450 Kr., og denne Mindreindtægt er dog vist større, end de fleste Roedyrkere under de nuværende Forhold ville kunne taale.

Det er nemlig ikke saaledes, at det er rige Folk, der dyrke Sukkerroer ovre paa Lolland. Vi have jo nok — og det have vi ogsaa faaet at høre under Forhandlingen her — fede Jorder, og den Fugl, som besudler sin egen Rede, er jo ikke meget værd; det være derfor langt fra mig at sige, at vor Jord ikke er saa god som de andre Provinsers. Jorderne ere ganske fortræffelige. Men jeg turde dog maaske gøre ærede Medlemmer opmærksomme

paa, at det Ry, som de svære lolland-falsterske Jorder have paa sig, have de faaet paa en Tid, hvor de virkelig gave en meget større Indtægt end de fleste andre Jorder. Det var i Tresserne og Halvfjerdserne, i den Tid, da Kapitelstaksten for Hvede var 22 à 23 Kr., da var Indtægten af de lollandske Jorder ganske ualmindelig stor, og da herskede der ogsaa ganske ualmindelig Velstand ovre paa Lolland, men efter 1873, om jeg husker ret, sank Hvedeprisen betydeligt og naaede ned til 10 à 11 Kr. De ville indse, at Landbrugerne paa Lolland, hvor Hvedejorderne jo ere fremherskende, og hvor man den Gang næsten udelukkende havde sin Indtægt ved Salg af Hvede, herved ledte et Tab, som var uforholdsmæssig stort, meget, meget større, end Landbrugerne i andre Egne havde ved de nedadgaaende Konjunkturer. Disse havde den Udvej, som Lollands Landmænd ikke havde, at kunne gaa fra Korndyrking over til Kvægavl. De havde lettere Jorder end de lolland-falsterske, og deres Jorder bare derfor langt bedre Græs end de sidstes. De kunde derfor forøge deres Besætning og tage Indtægterne, dels ved Salg af Kvæg, dels ved Salg af Smør. Den Udvej stod ikke aaben for os, fordi vore Jorder, hvor gode de end ere, ikke ere af den Natur, at de kunne bære Græs i samme Forhold som de velkultiverede Jorder i andre Egne. Om vore Jorder end ere gode, ere de derfor ikke saa fortræffelige, at de ganske overstraale andre Egenes. Bliver Forholdet det, at den lolland-falsterske Landbruger, Leverandøren til de danske Sukkerfabrikker, bliver nødt til at dyrke Sukkerroer, uden at denne Kultur kan betale sig, fordi Priserne blive saa lave, at de endog have Tab derved, bliver den Lykke at være Landmand ovre paa Lolland-Falster ikke saa overordentlig stor. Var der endda den Udvej for os; at vi kunde holde op med den Kultur og søge en anden Kultur, saa være vi lige saadan stillede som alle andre Landmænd i Landet. Men den Udvej staar os ikke aaben. Vi have i vore Kontrakter med Sukkerfabrikkerne en Bestemmelse, som paabyder os at dyrke et Areal af en vis Størrelse, bestemt efter Gaardens Størrelse og efter den Mands Villie, som har underskrevet Kontrakten, og dette Areal skal dyrkes i en Række af Aar. Jeg kan nævne, at min Kontrakt varer endnu i 10 Aar, de fleste Kontrakter udløbe rimeligvis om 10 Aar, men der ere enkelte, som først udløbe om 12 Aar, og ganske enkelte maaske først om 13 Aar. Kontrakterne ere